

בע"א (חדרה) 12678-01-14 - מוחמד אלדייסי נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 12678-01-14 - מוחמד אלדייסי נ' עיריית חדרה שלום חדרה

בע"א (חדרה) 12678-01-14

מוחמד אלדייסי

נ ג ד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[12.02.2014]

כב' השופטת טל תדמור-זמיר

החלטה

בפני בקשה לביטול דוי"ח חניה מס' 14-01-12678 מיום 27.6.02 (להלן: "הדו"ח") שניתן לבקשת בתחום שיפוטה של המשיבה.

טענות הצדדים

ה המבקש טוען כי מעולם לא קיבל הדו"ח ואך ביום 13.12.08 נודע לו לראשונה אודוטיו והוא מבקש לבטל מלחמת התינשנות או לחילופין להעמידו על סכום הקמן בלבד.

לטענת המשיב היא שלחה לבקשתו הודעה תשלום הקנס בגין הדו"ח בדיור רשום במועד הקבוע בחוק (נספח ב') לתגובה) וכן יש לראות את המבקש כאילו הורשע ונגזר עליו הקנס, מאחר וחלפו המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט וה המבקש לא העלה כל טעםiae לאחור בהגשת בקשתו.

המשיבה אף צרפה לתגובהה תדפיס בדבר "אישור על משלוח דברי דואר רשום בשירות רשות כמותי" מיום 09.05.31.

وطענה כי משכך, יש לדחות את טענת התינשנות העבירה.

כן טוענת המשיב כי אין בנסיבות המקירה משום נסיבות חריגות המצדיקות קיום דין במעמד הצדדים ויש לדחות את

הבקשה.

דין

לאחר שענייני בבקשת ובתגובה לה סבורה אני כי דין הבקשה להתקבל ואנמק.

עבירות החניה שבגין נקסוס המבקש הין עבירות קנס מסווג בירית משפט שחולות עליו הוראות סעיפים 230-228 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד" פ&טוף). הליך של בירית משפט נפתח בהמצאה כדין של הودעת תשלום קנס המפרטת, בין היתר, את העבירה ואת שיעור הקנס שנקבע לה, כעולה מהוראות סעיף 228(ב) לחסד"פ.

הודעה זו היא מסמך קונסיטוטיבי ומשמעותה לנאשם פותחת את ההליך הפלילי נגדו (רע"פ 00/00/7752 ניר נ' מדינת ישראל 15.5.02).

תקנה 41(א) לתקנות סדר הדין הפלילי התשל"ד - 1974 (להלן: "התקנות") קובעת כי בעבירות קנס של העמדת הרכב במקום שהעמדתו אסורה לפי חיקוק, מותר להצמיד לרכב הודעה על מעשה העבירה. במידה ולא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה ובעל הרכב לא ביקש להישפט, על הרשות החובה להמציא הודעת תשלום קנס חדשה בהתאם להוראות תקנה 41(ב) הקובעת: "לא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה שהוצמדה לרכב ולא ביקש בעל הרכב להישפט תוך אותו מועד, תומצא לעבב הרכבת הרשות ברשות הרישוי הودעת תשלום קנס חדשה".

עבירת קנס הינה עבירה מסווג "בירית משפט" שהיא עבירת "חטא" ועל כן מתוישנת היא תוך שנה מיום ביצועה. כן, נדרש המשיבה להמציא לבקשת הודעת תשלום הקנס - בדואר רשום - בתוך שנה מיום ביצוע העבירה (סעיף 225א(א) לחסד"פ).

ישנן סיבות שונות להגיוון שאחרי התקיימות העבירה וביניהן הרצון לגרום לרשות לנוהג ביעילות ותוך זמן סביר, הרצון כי זכרון העדים לאירוע יהיה טרי וכי חומר הראיות יהיה נגיש. לצד אלה ניצבת הגישה כי לא יתכן למשוך הליכים מעבר לפרק זמן סביר.

על בסיס הרצונל האמור נקבעו פרקי זמן שונים של התקיימות מעבירה לעבירה, על פי חומרתן, כשלעבירה מסווג "חטא" נקבעה כאמור תקופת התקיימות של שנה. נלמד אם כן, כי על הרשות להודיע לאזרוח על ביצוע עבירת חניה תוך שנה מיום ביצועה. אדון עתה בדרכי ההודעה. סעיף 237(א) לחסד"פ קובע כי:

237. (א) מסמך שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצתתו תהיה באחת מכל:

- (1) במסירה לידי; ובאיון למצאו במקום מגורי או במקום עסקו -ידי בן משפחתו הגר עמו ונראה שמלאו לו שמנה עשרה שנים, ובתאגיד ובחבר בני-אדם - במסירה במשרדו הרשמי או לידי אדם המושחה כדין לייצגו;
- (2) במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה; בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבו אישור המסירה כתאריך ההמצאה.

תקנה 44 א לתקנות מוסיפה על הוראה זו וקבעת חזקת מסירה. זו לשונה: "44. בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או האזמנה למשפט, לעניין עבירות קנס כאילו הומצאה כדין גם ללא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את האזמנה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנעתו מלקלבן" (ההדגשות של - ט.ת.ז.).

זהיינו, החוק אין דרש מהרשות להודיע לנאים בבירור ואף לא לשלו לדוואר רשום עם אישור מסירה. כל שנדרש הוא משלוח הודעה בדואר רשום, או אז עובר נטול הראייה ושירות אל כתפי הנאים להוכיח כי לא הודע לו. אם לסכם האמור עד כה, הרי שהדרישות מהרשות פשוטות. מקום בו אדם עבר עבירה ולא ניתן לו במקומם הזמנה על ידי פקח, על הרשות להודיעו על קיום העבירה בדואר רשום, תוך שינה מיום ביצוע העבירה. לא עשתה כן - התינונה העבירה.

בעניינו מבקשת המשיבה לקבוע כי בוצעה המצאה כדין של הדו"ח בדואר רשום, תוך שינה מיום ביצוע העבירה, בהסתמך על תדף "רישמת דברי דוואר רשומים שנמסרו למשלו" ממנה עולה, לטענה, כי הדו"ח נשלח בדואר רשום במועד המצוין על גבי התדף (נספח ב' לtagובה) (להלן: "התדף").

המשיבה לא צרפה לתדף אישור דוואר ישראלי בדבר משלוח הדו"ח מושא התדף בדואר רשום, פגם שנייתן היה לרופא, לו היה בידיה אישור מסירה של דבר הדואר, אף ממועד מאוחר יותר. נשאלת השאלה, אם כן, האם יכול התדף שכותרתו "רישמת דברי דוואר רשומים שנמסרו למשלו" להוות ראייה לאישור בדבר משלוח בדואר רשום כמצאות החוק? על מנת לסביר את האוזן יובהר כי מעין בתדף עולה כי במקור מכל הוא רshima ארוכה של דברי דוואר אשר נמסרו לדואר, על מנת שיישלחו בדואר רשום. כל הדו"חות הנזכרים בתדף מחוקים, למעט הדו"ח הרלבנטי, המתיחס למבחן. בראש התדף רשומים פרטיים כדלקמן:

"רישות החניה, עיריית חדרה, רישימת דברי דוואר רשומים (לפי מיקוד) שנמסרו למשלו".
בפינה השמאליתعلיהן של התדף מצוין תאריך ומתחת מפורטים דברי הדואר לפי מס' רץ, שם משפחה, שם פרטי, כתובות ומספר הדו"ח (זאת ניתן ללמידה אמרו, אך מהשורה הבודדת בה מופיעים פרטי המבחן, שכן יתר הפרטים, מחוקים).

אישור משלוח דבר דואר רשום הינו אישור מודפס של רשות הדואר אשר מצין, בין היתר, את מועד משלוח הדואר הרשום על ידי רשות הדואר, הלכה למעשה. עיון בתדפיס "רשימת דברי דואר רשומים שנמסרו למשלוח" מעלה כי אין מדובר באישור משלוח דואר רשום, אלא לכל היותר באישור על מסירה למשלוח בדואר רשום.

משכך, אני סבורה כי אין די באותו תדפיס כדי להוכיח שדבר הדואר אכן נשלח לבקשת בדואר רשום תוך שנה ממועד ביצוע העבירה. רוצה לומר, כי בהעדר אישור על משלוח דבר דואר רשום (הבדיל מאישור על מסירת דבר דואר לבית הדואר), לא הזכות כי הדוא"חות אכן נשלח לבקשת בדואר רשום תוך שנה מיום ביצוע העבירה ובנסיבות הרוי שלא קמה חזקת המסירה.

כן סבורה אני כי אף בחותמת הדואר המופיע על גבי התדפיס אין כדי לסייע למסירה, שכן כל שניתן ללמידה מהחותמת הוא שהרשימה אכן התקבלה בבית הדואר ואין בה כדי להעיד על משלוח דבר הדואר בדואר רשום, בפועל. אין מתעלמת מפלטי המחשב של חברת דואר ישראל בדבר "אישור על משלוח דברי דואר בשירות רשום כמותי" - אך משמשם אינו מפרט את מספר הדוא"ח - אין בו כדי לקשור בין הדוא"ח לדברי הדואר שלכאורה נשלחו לבקשת. בית המשפט בטור עמו הוא יושב ולא נסתורת מעניינו הטענה לפיה אזהרים ובאים ישבים בחיבור ידים, מתעלמים מקיימים של דוא"חות חניה נגדם ואך משגיעה החרב אל סף צווארם, פונים הם לבית המשפט בנסיבות שונות ומשונות ובית המשפט צריך למנוע מהם לפעול בדרך נולואה זו.

אלא שלטונה זו יש להסביר כי על מנת להילחם בתופעה האמורה, צריכה הרשות בראש ובראשונה לפעול,开端esh מכל אזרח, על פי הוראות הדין.

נסيون החיים, כמו גם הנסיוון השיפוטי מלמדים כי לא תמיד מגיע דואר רשום למי שנשלח לו ובכל זאת החלטת החוק

ללקת לקראת הרשות ולקבוע את חזקת המסירה. על בית המשפט לדקדק דוקא במשמעותו הרטות הרשות שכן בית המשפט אמון על שמירת שלטון החוק. אך לאחר שתעמדו הרשות בדרישות החוק, ניתן יהיה לפנות בדרישות לאזרח. אין מתעלמת מי הנסיבות שהחלטה זו עלולה לגרום לעומד ומתבונן מהצד, שיכל ויאמר כי יצא חוטא נשכר. אלא שבנסיבות שיפורטו לעיל אין הדבר כך. כל שהיה על המשיבה לעשותו הוא להציג אישור המעיד כי ביום אנשלח לבקשת דואר רשום ואין למשיבה להlain אלא על עצמה, על שלא הקפידה למלא אחר הוראות החוק ויצאה ידי חובתה בהגשת התדפיס האמור.

כן יש לזכור כי תנאי לקיומו של הליך הוגן הוא שאדם שהליך נפתח כנגדו ידע על כך. בפרט כאשר מדובר בהליך גביה אשר טומן אפשרות לנקיית הליכי גביה מנהליים העולמים להיות פוגעניים ולהסביר לו הוצאות לשם תשולם החוב (ראו דברי כב' הש' פוגלמן במסגרת [בע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' אברהם חנוך כרם \(13.6.13\)](#)).

סוף דבר לאור שפורט לעיל, אני סבורה כי המשיבה לא עמדה בנטל הראייה המוטל עליה ולכן קובעת כי הדוא"ח מושא הבקשה התיישן.

המציאות תמציא העתק ההחלטה לצדים.
ניתנה היום, י"ב אדר תשע"ד, 12 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.